ततश् च ब्राह्मणास् तत्र संततिक्षयभीरवः
संभूय मन्त्रयामासुः पुरात् तस्य प्रवासनं । 213
ग्रसेत कुपितः सो ऽस्मान् इति साक्षाद् भयान् न ते
यदा तस्य 'अशकन् वक्तुं, दूतान् विससृजुस् तदा । 214
ते च गत्वा तदा दूता दूराद् एव तम् अब्रुवन्,
नगराद् गम्यताम् अस्माद् इत्य् आहुस् त्वां द्विजातयः । 215
किं निमित्तम् इति प्रोक्ता विस्मितेन 'अथ तेन ते
पुनर् ऊचुस्, त्वम् अश्नासि बालदर्शम् इह 'इति तं । 216
तच् छ्रुत्वा स हरस्वामी स्वयं प्रत्यायनेच्छया
विप्राणां निकटं तेषां भीतिनश्यज्जनो ययौ । 217
विप्राश् च 'आरुरुहुस् त्रासात् तं दृष्ट्वा 'एव मठोपरि,
प्रवादमोहितः प्रायो न विचारक्षमो जनः । 218
अथ द्विजान् हरस्वामी तान् एकैकम् अधःस्थितः
नामग्राहं समाहूय स जगाद 'उपरिस्थितान् । 219
को ऽयं मोहो ऽद्य वो विप्रा, न 'अवेक्षध्वं परस्परं,
कियन्तो बालकाः कस्य मया कति च भक्षिताः । 220
तच् छ्रुत्वा यावद् अन्योन्यं विप्राः परिमृशन्ति ते,
तावत् सर्वे ऽपि सर्वेषां जीवन्तो बालकाः स्थिताः । 221
क्रमान् नियुक्ताश् च 'अन्ये ऽपि पौरास् तत्र तथा 'एव तत्
प्रत्यपद्यन्त, सर्वे ऽपि सविप्रबणिजो ऽब्रुवन् । 222

Digitized by Google